

Arrest

nr. 175 348 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 maart 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 27 april 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 10 mei 2011 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoekers dienen op 16 mei 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 8 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.4. Bij beslissing van 27 mei 2014 worden verzoekers gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

1.5. Bij schrijven gedateerd op 17 juni 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verklaart op 15 april 2015 de verblijfsaanvraag van 17 juni 2014 zonder voorwerp.

1.7. Verzoekers dienen op 11 mei 2015 een aanvraag in tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 juni 2015 de beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging wordt geweigerd en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 11 augustus 2015 ter kennis gebracht.

1.9. Bij arrest nr. 166 209 van 21 april 2016 vernietigt de Raad de beslissing van 15 april 2015. Bij arresten nrs. 166 210 en 166 211 van dezelfde datum verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 19 juni 2015.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 april 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 17 juni 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, genomen in hoofde van verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [Z.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/05/2011 en op 11/08/2015.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd door de stad Gent op 11/08/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende aanvragen tot regularisatie op basis van de artikels 9bis en 9ter van de wet van 15/12/1980 in. Op basis van artikel 9ter kregen betrokkene en zijn gezin een tijdelijk verblijf, dit werd echter niet verlengd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene woont met zijn vrouw ([Z. L.], dochter ([Z. M.], °[...]) en broer ([Z. N.], OV [...]) op hetzelfde adres. Alle leden van het kerngezin (betrokkene, zijn vrouw en hun dochter) zijn aangetroffen alsook de broer. Alle leden van het kerngezin worden samen naar een FITT- woning overgebracht en krijgen de kans om samen terug te keren. Van een inbreuk op het artikel 8 van het EVRM kan in dit geval geen sprake zijn. De broer van betrokkene wordt naar een gesloten centrum overgebracht omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het recht op gezins - of familiaal leven is in deze niet geschonden omdat de broer nog steeds na hun terugkeer zich bij het kerngezin kan gaan voegen indien hij dat wenst. Het gaat dus om een tijdelijke scheiding. Ook in dit geval is dus geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, genomen in hoofde van verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

"Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [Z.]

voornaam: [L.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 10/05/2011 en op 11/08/2015).

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd door de stad Gent op 11/08/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende aanvragen tot regularisatie op basis van de artikels 9bis en 9ter van de wet van 15/12/1980 in. Op basis van artikel 9ter kregen betrokkene en zijn gezin een tijdelijk verblijf, dit werd echter niet verlengd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene woont met haar man ([Z. M.], dochter ([Z. M.], °[...]) en schoonbroer ([Z. N.], OV [...]) op hetzelfde adres. Alle leden van het kerngezin (betrokkene, haar man en haar dochter), en ook de broer zijn aangetroffen. De leden van het kerngezin worden samen naar een FITT- woning overgebracht en krijgen de kans om samen terug te keren. Van een inbreuk op het artikel 8 van het EVRM kan in dit

geval geen sprake zijn. De broer van haar man wordt naar een gesloten centrum overgebracht omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Het recht op gezins - of familiaal leven is in deze niet geschonden omdat de broer nog steeds na hun terugkeer zich bij het kerngezin kan gaan voegen indien hij dat wenst. Het gaat dus om een tijdelijke scheiding. Ook in dit geval is dus geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.12. Verzoekers worden op 20 mei 2016 gerepatrieerd naar hun herkomstland Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van de het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaand(e) kind(eren) van minder dan 18 jaar - optreden van politiediensten in scholen (BS 13 juni 2003), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting lichten zij het middel als volgt toe:

[...]

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout door aan de verzoekers een inreisverbod van 2 jaar te geven.

Inderdaad. Het mag duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken op onredelijke wijze een inreisverbod oplegde.

Hierbij werd art. 74/11 § 1, lid 1 en 2 van de Vreemdelingenwet geschonden.

[...]

Overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

- [...]

Ten eerste, er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing geen correcte afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoekers, in casu het gezinsleven met de broer / schoonbroers van de verzoekers dhr. [Z., N.].

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij een gezin vormen en dat de broer / schoonbroer dhr. [Z., N.] naar een gesloten centrum is overgebracht.

Deze motivering is echter foutief.

De waarheid en de realiteit is dat dhr. [Z., N.] terug in vrijheid werd gesteld omdat hij het voorwerp uitmaakt van een administratieve fout. Dhr. [Z., N.] heeft een lopende asielprocedure en vraagt in België bescherming aan.

Dhr. [Z., N.] woont terug op zijn oud adres, in vrijheid.

De bestreden beslissing die stelt dat de verzoekers in Albanië kunnen samenwonen in Albanië met dhr. [Z., N.] is dan ook een complete foutieve inschatting gebaseerd op een verkeerdeveronderstelling.

Integendeel verhindert de bestreden beslissing van inreisverbod dat de verzoekers de broer / schoonbroer dhr. [Z., N.] die internationale bescherming behoeft, kunnen opzoeken.

- [...]

Ten tweede stelt de bestreden beslissing tot inreisverbod ten onrechte dat de verzoekers geen gevolg gaven aan een uitwijzingsbevel van 10/08/2011.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent evenwel zelf in de bestreden beslissing van inreisverbod dat de verzoekers verblijfsrecht genoten.

Inderdaad.

De aanvraag op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet werd bij beslissing dd. 08/08/2011 ontvankelijk verklaard (zie o.a. stuk met nr. 6). Dat de verzoekers 2 dagen later een uitwijzingsbevel zouden gekregen hebben staat in schril contrast hiermee. Aan de verzoekers werd nadien bovendien een verblijfstitel van beperkte duur afgegeven geldig van 25/06/2014 tot 25/06/2015.

Indien de verzoekers een beslissing van ontvankelijkheid hadden op datum van 08/08/2011 in toepassing van het art. 9ter Vreemdelingenwet is een uitwijzingsbevel dd. 10/08/2011 evident zonder recht noch reden afgeven en is dit uitwijzingsbevel evident zonder enig bestaansrecht. Dit uitwijzingsbevel kan bijgevolg geen basis vormen voor een inreisverbod. Dit bevel is immers expliciet, minstens impliciet opgeheven.

- [...]

De verzoekende partijen hebben bovendien ernstige humanitaire redenen die een inreisverbod in de weg staan.

De verzoekers zijn al jaren in België.

De verzoekers konden legaal in België verblijven op basis van het art. 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekster heeft immers kanker, die tot op heden nog na behandeld wordt.

Bovendien wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat de dochter [M.] hier al lange tijd is (!) en geen voeling heeft met de realiteit in Albanië. Zij is zich enkel bewust van haar leven in België. Zij is sinds haar 3 jaar in België !

De verzoekende partijen hadden op datum van 18/06/2014, toen zij regelmatig verblijf hadden in België, een verzoek tot regularisatie ingediend omwille van hun integratie in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dit verzoek werd in eerste instantie zonder voorwerp verklaard omdat naar de mening van de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partijen geen belang hadden de aanvraag tot regularisatie in te dienen omdat zij reeds in het bezit waren van een verblijfsrecht van 1 jaar maar na het instellen van een annulatieberoep (RvV 172.111 / II) werd deze beslissing vernietigd (arrest met nr. 166.209 dd. 21/04/2016).

Dit arrest heeft thans kracht van gewijsde gezien de Dienst Vreemdelingenzaken hiertegen geen beroep instelde bij de Raad van State.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat het artikel 9bis Vreemdelingenwet nergens voorziet dat een "aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend".

"Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekende partijen reeds in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet gehandeld."

Op datum van 29/04/2016 werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen, ditmaal een beslissing van onontvankelijkheid.

Thans stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om het verzoek in België in te dienen:

"Het verblijf van betrokkene is ondertussen beëindigd en daarmee komt tevens zijn toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied te vervallen. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen ... hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Deze beslissing van onontvankelijkheid werd 2 dagen na de vasthouding op datum van 12/05/2016 betekend.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich opnieuw onredelijk opgesteld heeft.

Hoewel de verzoekende partijen het recht hadden om een ontvankelijke regularisatie-aanvraag in te dienen werd hun aanvraag onterecht afgewezen.

De Raad oordeelde immers dat het artikel 9bis Vreemdelingenwet nergens voorziet dat een "aanvrager zich op onwettige wijze in België dient te bevinden, vooraleer een aanvraag kan worden ingediend".

"Evenmin wordt voorzien dat de vaststelling dat reeds een A-kaart werd uitgereikt volstaat om de aanvraag niet op zijn merites te behandelen. Integendeel wordt in artikel 25/2 § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk voorzien dat "een vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden" en die aantoonde "de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid", op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekende partijen reeds in het bezit zijn van een A-kaart geldig tot 25 juni 2015, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet gehandeld.”

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt dus zelfs van een onredelijk handelen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Opnieuw stelt de Dienst Vreemdelingenzaken zich onredelijk op.

Thans stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekers illegaal zijn en geen buitengewone omstandigheden hebben om hun verzoek op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet in België in te dienen :

“Het verblijf van betrokkene is ondertussen beëindigd en daarmee komt tevens zijn toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied te vervallen. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen ... hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder vaststelde in het hoger geciteerde vernietigingsarrest dat de verzoekers wel degelijk een aanvraag tot machtiging mochten indienen bij de burgemeester in toepassing van het artikel 25/2 § 1, eerste lid, 2° en tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, wordt opnieuw niet in beoordeling genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing werd zelfs geen correcte weergave gemaakt van de stand van zaken in het regularisatiedossier 9bis Vreemdelingenzaken.

De beslissing van onontvankelijkheid werd bovendien slechts 2 dagen na de vasthouding op datum van 12/05/2016 betekend.

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing van inreisverbod bewust niet in gaat op de specifieke humanitaire situatie van de verzoekers en van hun dochter en het onredelijk handelen van de verweerder, nu de verzoekers ontegensprekelijk het recht werd ontnomen om een verzoek tot verblijfsmachtiging wegens humanitaire omstandigheden in te dienen via de burgemeester !! Dit blijkt uit het hoger geciteerd arrest van de RvV met kracht van gewijsde.

- [...]

Het inreisverbod wordt afgeleverd naar aanleiding van het uitwijzingsbevel met terugleiding - bijlage 13septies - dd. 10/05/2016.

De beslissing van inreisverbod stelt : „De beslissing tot verwijdering van 10.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

Hoewel de verzoekers een uitwijzingsbevel kregen op datum van 11/08/2015 worden de verzoekers en hun dochter Marcela op weg naar school opgepakt 9 maanden na het laatste uitwijzingsbevel en wordt aan hen geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Erger nog is dat de dochter niet de kans krijgt om het schooljaar af te werken in haar school en sociale omgeving.

De dochter is schoolplichtig en gaat effectief naar het 2de jaar lagere van de basisschool Sint-Paulus te Gent (zie stuk 3).

De verzoekers en de dochter werden echter onmiddellijk weggevoerd. Zij werden opgesloten teneinde op het vliegtuig gezet te worden.

Het bestreden inreisverbod ging zoals gezegd gepaard met dit bevel genomen in uitvoering van de art. 7, 27 en 74/14 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

[...]

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerder rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

[...]

De beslissing van uitwijzing met terugleiding - bijlage 13septies - dat gepaard ging met het inreisverbod valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Over het kind wordt zelfs niet gemotiveerd!

Inderdaad het valt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel erkent dat de dochter deel uitmaakt van het kerngezin maar dat de dochter leerplichtig is, wordt niet opgemerkt en gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat de dochter aan de laatste 8 weken van het schooljaar bezig is wordt evenmin gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers wensen dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad die beaamt dat verweerder in het licht van het art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

De verweerster kon moeilijk niet op de hoogte zijn van de aanwezigheid van de minderjarige dochter die hier school loopt. Dit blijkt genoegzaam uit de gegevens van het register en het administratief dossier. Het erkent in de beslissing dat de dochter deel uitmaakt van het kerngezin. Meer aandacht dan deze vermelding wordt niet besteed aan haar.

De beslissing van uitwijzing dd. 10/05/2016 dat gepaard ging met het inreisverbod bevat dus geen enkele motivering met betrekking tot het minderjarige schoolgaande kind.

Uit het art. 5 j. 6 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG volgt evenwel dat de belangen van de minderjarige ertoe kunnen leiden dat deze een terugkeerbesluit in de weg staan, en dat met de belangen van de minderjarigen dient rekening te worden gehouden bij het nemen van elke verwijderingsbeslissing, alsook met het concept van de eenheid van gezin.

Het gaat in hoofde van de verzoekers over een gezinseenheid waarin er een minderjarig, schoolgaand kind met schoolplicht, aanwezig is.

Aan het kind wordt nauwelijks aandacht besteed, enkel wordt aangehaald dat het kind deel uitmaakt van het gezin :

“Betrokkene woont met haar man ([Z. M.]), dochter ([Z. M.], °[...]) en schoonbroer ([Z. N.], OV [...]) op hetzelfde adres. Alle leden van het kerngezin (betrokkene, haar man en haar dochter), en ook de broer zijn aangetroffen. De leden van het kerngezin worden samen naar een FITT-woning overgebracht en krijgen de kans om samen terug te keren.”

Het is evident niet aan te raden om kinderen voor het einde van hun schooljaar weg te plukken uit hun schoolomgeving en sociale omgeving.

Uit de wettelijke basis die aan de uitwijzingsbeslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

[...]

Een afwijking van die termijn, lees herleiding van die termijn, kan enkel en alleen als dit gemotiveerd wordt mits toepassing van de wet.

Bovendien heeft de verweerster dan nog een discretionaire bevoegdheid wat betreft het opleggen van een termijn (art. 74/14 Vw.).

De beslissing van uitwijzing met terugleiding dd. 10/05/2016 legde geen termijn op.

Als er kinderen het voorwerp uitmaken van een uitwijzingsbeslissing dient bijgevolg extra omzichtig omgegaan te worden.

Ook de wet voorziet dit én dit in verschillende bepalingen!

- Allereerst stelt het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. Dit principe is ook vervat in artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt :

“Rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

(...)”

Hoewel het direct werkende Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt dat elke handeling dient genomen te worden in het hoger belang van het kind heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit belang bij de beslissing van uitwijzing en terugleiding niet voor ogen gehad.

Er wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening gehouden met de nadelen die tot stand gebracht worden door het wegtrekken uit de schoolomgeving en de sociale omgeving.

Hoewel zelfs de Vlaamse Minister van Onderwijs erkent dat dit een traumatische ervaring uitmaakt voor de kinderen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor geen aandacht. Het onderzoek is niet nauwkeurig gevoerd naar de nadelige effecten voor de dochter, die hier al sinds 2011 woont en naar school gaat.

- Het art. 74/13 Vw. stelt nochtans uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

[...]

- Het derde lid van § 1 van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet stelt eveneens dat de vreemdeling kan verzoeken om de termijn om het land te verlaten te doen verlengen rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie.

Hieruit volgt onmiskenbaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden met omstandigheden zoals de duur van het verblijf, het bestaan van de schoolgaande kinderen en de sociale banden.

[...]

In casu is er helemaal geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten en werd er helemaal geen rekening gehouden met het bestaan van het schoolgaand kind (zie schoolattest, stuk 3).

Overeenkomstig dit wettelijk principe dient aan de verzoekers in principe een termijn geboden te worden van 30 dagen en kunnen de verzoekers verzoeken om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan hun dossier zoals de scholing van hun kind. Ook hun verblijfsdossier overeenkomstig art. 9bis Vw werd op onredelijke wijze behandeld door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie hoger).

Het algemeen principe geldt steeds, tenzij de Dienst Vreemdelingenzaken kan motiveren overeenkomstig het § 3 van het art. 74/14 Vreemdelingenwet waarom er afgeweken wordt.

Een stereotiepe motivering kan niet doorgaan voor een afdoende motivering !

Inderdaad.

Indien er afgeweken wordt van een algemeen geldend principe dient de uitzondering in het bijzonder gemotiveerd te worden.

In casu wordt de afwijking niet, minstens niet afdoende gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar eerdere uitwijzingsbevelen waarvan de laatste dateert van 9 maanden geleden. Het eerste uitwijzingsbevel dd. 10/08/2011 dateert van 2 dagen na de ontvankelijkheidsbeslissing zodat dit uitwijzingsbevel expliciet, minstens impliciet is opgeheven.

Waarom de dochter dan plots weggeplukt dient te worden op weg naar school en het schooljaar niet mag afmaken in de vertrouwde school- en sociale omgeving, is niet te begrijpen !

Een motivering in het bijzonder is hier dubbel noodzakelijk aangezien het hier gaat om een kind dat schoolplicht heeft en naar school gaat.

Het art. 74/14 Vreemdelingenwet voorziet zelfs expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee rekening kan houden door een termijn van uitwijzing te verlengen.

Door evenwel geen verlenging van uitwijzing te verlenen én de dochter na de paasvakantie op nauwelijks 8 weken van het einde van het schooljaar op weg naar school te doen oppakken grijpt de Dienst Vreemdelingenzaken zeer ingrijpend in, in het leven van dit kind.

Om dergelijke mistoestanden en traumatische ervaringen te vermijden, bestaat er zelfs een Omzendbrief.

Ook de Vlaamse Minister van Onderwijs verwijst er hoger naar :

“Minister Crevits:

Collega Meuleman, u weet dat ik tijdens het overleg met Zonderwijs, de onderwijskoepels, het Kinderrechtencommissariaat en de kabinetten Asiel en Migratie en Welzijn in 2015 bepleit heb om leerlingen waarvan het gezin een bevel krijgt het grondgebied te verlaten, per definitie de kans te geven om het schooljaar te laten uitdoen. In de omzendbrief van 2003 is al een maatregel opgenomen die de mogelijkheid biedt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing van uitwijzing op te schorten tot het einde van het schooljaar als de beslissing valt in de periode vanaf de paasvakantie. Ook een verlenging in geval van tweede zitting kan door de Dienst Vreemdelingenzaken overwogen worden. Deze maatregel kan enkel betrekking hebben op de leden van het kerngezin van het betrokken kind.”

(zie stuk 9)

De Omzendbrief dd. 29/04/2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar voorziet inderdaad hoe gehandeld dient te worden als het gaat om gezinnen met schoolgaande kinderen.

Zo staat er te lezen in het artikel 2 van deze Omzendbrief :

“Tijdelijke schorsing van de uitvoering van een verwijderingsmaatregel.

Voor gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar, kan de Dienst Vreemdelingenzaken beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode van het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.”

Het inreisverbod gaat dus gepaard met een beslissing van uitwijzing en terugleiding die onrechtmatig genomen is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft immers een stereotype beslissing afgeleverd.

[...]

Uit hetgeen hierboven uiteengezet is, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod niettegenstaande de duidelijke humanitaire redenen :

- 1) dhr. [Z., N.], waarnaar verwezen wordt in het inreisverbod, werd onterecht opgesloten maar terug weer vrij gelaten ; hierdoor werd de bestaande gezinscel ten onrechte verbroken én kunnen de verzoekers ingevolge het inreisverbod niet meer terugkeren naar België terwijl de dhr. [Z., N.] ingevolge zijn lopende asielaanvraag niet naar Albanië kan ;

- 2) een eerder uitwijzingsbevel dd. 10/08/2011, waarnaar verwezen wordt in het inreisverbod, is expliciet minstens impliciet opgeheven door de ontvankelijke en gegronde aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet ;

- 3) i.v.m. de regularisatie-aanvraag in toepassing van het art. 9bis Vreemdelingenwet waarnaar in het inreisverbod verwezen wordt, kan het volgende worden opgemerkt ; de Dienst Vreemdelingenzaken houdt in het inreisverbod geen rekening met het eigen onredelijk handelen ; de verzoekers werd immers het recht ontnomen hun aanvraag wegens humanitaire redenen in te dienen via de burgemeester in toepassing van het art. 9bis Vreemdelingenwet (zie het hoger geciteerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met gezag van gewijsde) ;

- 4) het uitwijzingsbevel met terugleiding dat gepaard ging met het inreisverbod hield geen rekening met het hoger belang van het kind.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich reeds vele malen uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de motiveringsplicht wordt geschonden”.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er kan worden aangenomen dat in de bestreden beslissingen zowel een motivering is voorzien waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod als een motivering waarom er wordt geopteerd voor een duur van twee jaar. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.2.3. In casu is verweerder van mening dat er grond is tot op het opleggen van inreisverboden op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers geen uitvoering

hebben gegeven aan vroegere beslissingen tot verwijdering. Concreet wordt in dit verband verwezen naar bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekers op zowel 10 mei 2011 als op 11 augustus 2015 werden betekend.

Verzoekers werpen op dat hen niet kan worden tegengeworpen dat zij nalieten gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 10 mei 2011 en wel gelet op de tijdelijke verblijfsmachtiging die zij sindsdien hebben genoten in België in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat deze verwijderingsmaatregelen, die als opgeheven dienen te worden beschouwd, geen grond (meer) kunnen vormen voor het opleggen van inreisverboden.

Wat deze kritiek betreft, beperkt verweerder zich in de nota met opmerkingen tot volgende betoog:

“Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar kritiek voorbij gaat aan het feit dat de bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 10.05.2011 én 11.08.2015. Zelfs indien moet aangenomen worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kon verwijzen naar het bevel dd. 10.05.2011, blijft de vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.08.2015.”

De Raad stelt in dit verband vast dat het niet is betwist dat verzoekers op 16 mei 2011 een tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden, die op 8 augustus 2011 ontvankelijk werd verklaard en in het kader waarvan bij beslissing van 27 mei 2014 een tijdelijke verblijfsmachtiging voor één jaar werd toegestaan. De Raad wijst er op dat een vreemdeling niet terzelfdertijd kan onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel of verblijfsmachtiging. De latere, zelfs tijdelijke, verblijfstitel en verblijfsmachtiging zijn onverenigbaar met het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en impliceren de opheffing hiervan (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Er blijkt niet dat verweerder nog inreisverboden kan opleggen op grond van de niet-tenuitvoerlegging van vroegere beslissingen tot verwijdering die zijn ingetrokken dan wel opgeheven (cf. RvS 10 december 2015, nr. 233.201).

De Raad stelt evenwel vast dat ook het standpunt van verweerder dient te worden bijgetreden dat de bestreden inreisverboden reeds een voldoende grondslag vinden in de vaststelling dat verzoekers geen uitvoering hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 augustus 2015. Verzoekers betwisten zulks in wezen ook niet.

2.2.4. Vraag rijst vervolgens of verweerder, wat de duur van de inreisverboden betreft, heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bij het nemen van deze beslissingen alle relevante elementen in rekening heeft gebracht en het evenredigheidsbeginsel heeft geëerbiedigd.

2.2.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers elk een inreisverbod voor een duur van twee jaar wordt opgelegd. Er wordt op gewezen dat verzoekers werden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat zij, niettegenstaande hun verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werd verlengd, niet hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Verweerder stelt dat, gelet op dit gegeven en het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht en uit een onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Hij gaat vervolgens in op de gezins- en familiale situatie van verzoeker en stelt dat alle leden van het kerngezin de kans krijgen om samen terug te kregen en de broer van verzoeker het gezin in het herkomstland opnieuw kan vervoegen, indien hij dit wenst, waardoor er hoogstens sprake is van een tijdelijke scheiding.

2.2.6. Verweerder bepaalt de duur van de inreisverboden aldus op twee jaar, wezenlijk omdat verzoekers niet hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven nadat hen een verlenging van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en in het belang van de immigratiecontrole. Dit gestelde komt er in wezen op neer dat verweerder andermaal verwijst naar het gegeven dat verzoekers nalieten gevolg te geven aan de hen op 11 augustus 2015

betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en aldus niet hebben voldaan aan de terugkeerplicht.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vormt een dergelijke vaststelling, zoals reeds werd aangegeven, weliswaar een grond om een inreisverbod op te leggen, doch is een afzonderlijke motivering vereist in het licht van het bepalen van de duur van een inreisverbod. Waar verweerder aldus aangeeft dat gelet op dit gegeven een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, dient de Raad vast te stellen dat zulks geen adequate motivering betreft voor de duur van een inreisverbod. Ook de loutere vaststelling dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling en houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (zie in dit verband onder meer RvS 22 maart 2016, nrs. 234.228 en 234.233.)

2.2.7. Niettegenstaande dat de eigenlijke motiveringen op basis waarvan het bestuur besluit tot inreisverboden van twee jaar niet adequaat zijn, kan niet worden voorgehouden dat op geen enkele wijze rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verweerder ging zo in op de gezins- en familiale situatie van verzoekers in België en lichtte toe waarom deze volgens hem niet van aard is te kunnen rechtvaardigen dat een kortere duur wordt bepaald. Verzoekers zijn niettemin van mening dat verweerder niet alle specifieke omstandigheden in rekening heeft gebracht. Met name stellen zij dat er ernstige humanitaire redenen zijn waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Zij wijzen in dit verband op hun jarenlang, deels legaal, verblijf in België, op het gegeven dat hun dochter hier al lange tijd – en dit sinds haar drie jaar – is en zij geen voeling meer heeft met de realiteit in Albanië en op een door hen ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die was gesteund op hun integratie in België.

Verweerder repliceert, op dit punt, in de nota met opmerkingen als volgt:

[...]

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nopens alle door de verzoekende partij aangehaalde humanitaire redenen is gemotiveerd in de bestreden beslissing, waarna evenwel werd besloten dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar niet disproportioneel is.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben tot de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel verwijt naar het feit dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en zij aanvoert dat deze beslissing ten onrechte is genomen, benadrukt verweerder dat de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van de Vreemdelingenwet niet de in casu aangevochten beslissing is.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

[...]

Wat het schoollopen van de dochter in België betreft, dient voorts opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de minderjarige dochter schade zou lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de dochter van de verzoekende partij er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Verweerder merkt in dit kader nog op dat het de verzoekende partij niet kan ontgaan zijn dat haar minderjarige dochter in de periode dat zij in België onderwijs genoot, ouder werd en zich verder integreerde, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moest zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van haar minderjarige dochter. Meer nog, de verzoekende partij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar minderjarige dochter. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

[...]

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder [...] gelden dat uit de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening is gehouden met de aanwezigheid van het minderjarige kind in het Rijk.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht overwogen dat aan het gezin van de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om gezamenlijk terug te keren naar het land van herkomst. Terwijl het ontegensprekelijk in het belang van het minderjarige kind is om niet gescheiden te worden van haar ouders.

De verzoekende partij kan eenvoudigweg niet ernstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met het hogere belang van haar kinderen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht werd vastgesteld dat het in het belang van de minderjarige dochter is om hun ouders te volgen.

Zie ook:

“Hier moet worden opgemerkt dat de gemachtigde tevens stelt dat het in belang is van de kinderen om als gezin samen te blijven met de ouders. Gezien de zeer jonge leeftijd van de kinderen, respectievelijk 3 en 1 jaar, waardoor zij geheel afhankelijk zijn van de zorg van hun ouders, komt deze beoordeling de Raad dan ook geheel redelijk voor. Daargelaten de vraag of een privéleven in hoofde van zulke zeer jonge kinderen aannemelijk wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat gezien hun zeer jonge leeftijd, de kinderen over voldoende vermogen beschikken om zich, onder zorg van hun ouders, aan te passen aan een andere omgeving. Het gegeven dat het oudste kind reeds een paar maanden naar de kleuterschool gaat, doet hieraan geen afbreuk. (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60)” (R.v.V. nr. 135 116 van 16 december 2014)

En ook:

“Zoals de verzoekende partijen terecht aangeven bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het hoger belang van het kind.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit een synthesenota opgesteld door de verwerende partij blijkt dat de verwerende partij “rekening heeft gehouden met” het hoger belang van het kind. Zo staat in dit document “Bij de behandeling van de aanvraag werden volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) hoger belang van het kind: -> betrokkenen rekken hun verblijf op het Belgisch grondgebied door opeenvolgende verschillende procedures op te starten. Het is niet in het belang van het kind dat de ouders zich blijven nestelen in illegaal verblijf;”

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 144.075 dd. 24.04.2015)

Verweerder merkt voorts op dat in het licht van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk werd vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de scholing voor het minderjarige kind niet in het land van herkomst kan verkregen worden, zodat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze rekening is gehouden met de situatie van het minderjarige schoolgaande kind.

[...]

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

[...]

De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle

omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beriepen verzoekers zich op hun integratie en duurzame lokale verankering in België en het gegeven dat hun kind hier school liep om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Zij gaven aldus het bestuur te kennen dat er volgens hen sprake is van ‘*humanitaire*’ gronden of dermate sterke banden met België dat deze rechtvaardigen dat zij hier verder moeten kunnen verblijven. Gelet op deze ingediende verblijfsaanvraag had verweerder kennis van deze voorgehouden humanitaire omstandigheden op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissingen. Het betreft omstandigheden die, in de mate dat ze kunnen worden aangenomen, wijzen op concrete banden met België, of belangen op het Belgische grondgebied, en waarvan aldus niet zonder meer kan worden gesteld dat deze geen enkele relevantie hebben bij het bepalen van de duur van een inreisverbod.

De Raad stelt vast dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van de inreisverboden rekening heeft gehouden met de door verzoekers ingeroepen humanitaire omstandigheden die volgens hen rechtvaardigen of vereisen dat zij verder in België moeten kunnen verblijven. De Raad benadrukt in dit verband dat het niet is omdat bepaalde elementen door verweerder niet als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aanvaard, dat ze niet moeten worden betrokken in het kader van de afweging van de verschillende elementen die de specifieke omstandigheden van het geval kenmerken die hem moeten doen komen tot het vaststellen, in alle redelijkheid, van de duur van het inreisverbod. Het is niet uitgesloten dat elementen die geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toch kunnen worden weerhouden om een kortere termijn voor een inreisverbod te rechtvaardigen. Zo merkt de Raad bijvoorbeeld ook op dat in de beslissing van 29 april 2016 waarbij de verblijfsaanvraag van verzoekers in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard de door hen ingeroepen elementen van integratie in België niet werden behandeld en wel omdat deze de gegrondheid betreffen en pas in deze fase aan bod dienen te komen. Het opleggen van de thans bestreden inreisverboden verhindert evenwel dat verzoekers, zolang zij onder de geldingsduur staan van deze inreisverboden, nog met gunstig gevolg deze elementen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet ter beoordeling kunnen voorleggen aan het bestuur. Verzoekers staan immers onder een verbod om gedurende twee jaar terug te keren naar België en bij uitbreiding het Schengengebied. Dit gegeven vereiste des te meer dat verweerder bij het opleggen van de bestreden inreisverboden, en het bepalen van de duur hiervan, de door verzoekers ingeroepen humanitaire omstandigheden in rekening zou hebben gebracht. De Raad kan zich, wat de vereiste beoordeling betreft, niet in de plaats stellen van het bevoegde bestuur.

Verzoekers maken bijgevolg aannemelijk dat niet blijkt dat verweerder bij het bepalen van de duur van de inreisverboden rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden die hun situatie kenmerken, waardoor evenmin blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen voldoende oog heeft gehad voor het eerbiedigen van het evenredigheidsbeginsel. Het in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

2.2.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden inreisverboden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS